

Arrest

nr. 215 055 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 28 februari 2011 in het huwelijk met haar Belgische partner.

1.2. Verzoekster kwam op 28 januari 2014 toe op het Belgische grondgebied en diende op 11 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.3. Verzoekster werd op 2 september 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 maart 2018 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 24 april 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater, §1,6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.(…)

Voornaam: C.(…)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te te: (…)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

°6 de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Artikel 44, §1:

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar echtgenoot, de genaamde D.(…) A.(…). De F-kaart werd op 2.09.2014 afgeleverd.

Mevrouw M.(…) C.(…), van Algerijnse nationaliteit, kwam op 28/01/2014 Schengen binnen met een geldig paspoort met C-visum en diende dd. 11/02/2014 een bijlage 19 ter in bij de gemeente Sint-Amandsberg in functie van haar echtgenoot. Ze kreeg dd. 02/09/2014 verblijfsrecht in België op basis van haar huwelijk met D.(…) A.(…) van Belgische nationaliteit. Concreet beschikt ze momenteel over een F-kaart geldig tot 9.11.2020.

Begin november 2015 diende zij een vraag in tot erkenning/registratie van haar huwelijk in het buitenland bij de stad Gent.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

Gelet op het negatief advies dd. 28.09.2015 van de Procureur des Konings te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent:

Negatief advies met betrekking tot de inschrijving van het huwelijk dat in het buitenland werd gesloten tussen D.(…) A.(…) en M.(…) C.(…) op 28/02/2011.

Mijn ambt geeft negatief advies aangaande de erkenning en de inschrijving van het betreffende huwelijk. Uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van partijen enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde voor M.(…) C.(…).

De omstandigheden zijn de volgende:

1. Verblijfsrechtelijke situatie:

M.(…) C.(…) heeft de Algerijnse nationaliteit

Ze kreeg verblijfsrecht in België op basis van haar huwelijk met D.(…) A.(…). Concreet beschikt ze momenteel over een F-kaart geldig tot 09/11/2020

2. Onderzoek door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Gent

- M.(...) C.(...) kwam op 9.11.2015 alleen naar de Burgerlijke Stand te Gent om haar huwelijk met D.(...) te laten registreren . Wanneer haar werd gevraagd waarom zij alleen was, antwoordde ze dat haar man "schrik" had om te komen. Zijn vrienden zouden hem hebben afgeraden om mee te komen.
- Wanneer wordt doorgevraagd blijkt dat mevrouw geen contact meer heeft met haar echtgenoot. Meneer zou terug bij zijn moeder in Brussel wonen.
- Mevrouw is ingeschreven op een adres te Gent, (...). Meneer is sedert 25.06.2015 van ambtswege afgevoerd.
- Klaarblijkelijk is meneer dus minder dan 6 maanden nadat mevrouw toekwam uit Algerije vertrokken, zonder haar te zeggen waar hij naartoe ging en zonder haar mee te nemen.
- Mevrouw verklaart eerst dat ze op 22.02.2011 gehuwd is. Pas nadat ze in haar huwelijksakte gekeken heeft, kan ze de juiste trouwdatum geven, namelijk 28.02.2011.
- Mevrouw is hier op haar eentje toegekomen met een C-visum. Ze heeft de wetgeving voor gezinshereniging omzeild, ze diende met een D-visum te komen.
- Meneer is nooit naar de Burgerlijke Stand gekomen en heeft sinds het huwelijk nooit stappen ondernomen om zijn huwelijk met mevrouw te laten registreren.
- Mevrouw kan geen enkel bewijs of geen enkele foto voorleggen van haar huwelijk met meneer.
- Mevrouw verklaart zelf dat ze geen relatie meer heeft met meneer, toch wil ze het huwelijk nog laten registreren.
- Het is heel duidelijk dat het mevrouw te doen is om haar verblijf en dat zij niet de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen met meneer.
- Na het gesprek verklaart ze dat ze terug bij meneer zal intrekken als haar papieren niet in orde komen!?!

3. Verhoren partijen:

- M.(...) C.(...) wordt door PZ Gent verhoord op 12.07.2016, D.(...) A.(...) op 18.07.2016.
- Volgende zaken en tegenstrijdigheden vallen op:
- Uit de verklaringen van beide partijen komen verschillende elementen naar voor die wijzen op het oneerlijke karakter van hun afgesloten huwelijk.
- Partijen hebben elkaar leren kennen in Algerije en dit in de periode van augustus 2010. Ze zijn beiden afkomstig uit hetzelfde dorpje Ikhelidjene.
- A.(...) was 17 jaar niet in Algerije geweest. Hij keerde de eerste keer terug in de zomer van 2010.
- A.(...) zijn familie vond dat ze moeten trouwen. Zij vroegen hem om met C.(...) te trouwen.
- A.(...) spreekt van 2 bezoeken aan het huis van de broer van C.(...), C.(...) spreekt over 3 bezoeken bij haar thuis.
- A.(...) zegt dat hij C.(...) nadien niet meer terugzag. Ze zou hem fysiek niet hebben aangesproken. Ze onderhielden geen contacten met elkaar, ook niet toen hij na zijn vakantie in Algerije terug in België was.
- In januari 2011 is A.(...) dan terug naar Algerije gegaan. Op 28.02.2011 zijn ze gehuwd.
- Beiden leggen tegenstrijdige verklaringen af over het huwelijk zelf:
 - o Volgens A.(...) huwden ze in gewone kleren. Volgens C.(...) huwden ze in feestelijke kledij
 - o A.(...) zegt dat het huwelijk niet religieus werd ingezegend. C.(...) zegt van wel.
 - o A.(...) zegt dat er geen trouwringen zijn uitgewisseld. C.(...) zegt van wel.
- Er is geen trouwfeest geweest.
- A.(...) heeft zijn huwelijk in België niet kenbaar gemaakt.
- C.(...) is in de periode van februari 2014 vanuit Algerije via haar broers in Frankrijk naar België gekomen. A.(...) wou niet dat zijn vrouw vanuit Algerije bij hem kwam wonen. Hij had haar broers daarvan ingelicht. A.(...) is C.(...) uiteindelijk toch gaan ophalen bij haar broers in Frankrijk. Hij heeft haar dan meegebracht naar België.
- A.(...) zegt 8 à 9 maanden te hebben samengewoond met C.(...). Officieel waren ze ongeveer anderhalf jaar op hetzelfde adres ingeschreven.
- A.(...) wil scheiden van C.(...). Hij wil zelfs dat het huwelijk wordt ontbonden.
- A.(...) begint zijn verklaring door op eigen initiatief te zeggen dat hij altijd tegen het huwelijk is geweest. Het huwelijk is hem opgedrongen door zijn familie. Hij zegt dat er nooit een intieme relatie is geweest met C.(...). C.(...) beweert van wel.

Uit al deze elementen kan worden afgeleid dat het hier overduidelijk over een schijnhuwelijk gaat, dat niet gericht is op het stichten van een duurzame samenleving. Mijn ambt adviseert dan ook NEGATIEF advies tegen de registratie van het huwelijk.

Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is/was op het stichten van een duurzame levensgemeenschap (arr. RVV, nr; 189065, 28.06.07: het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet op een duurzame levensgemeenschap te stichten.). Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse informatie te verstrekken, omdat de huwelijksakte van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht

te bekomen. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater §1, °6 van de wet van 15.12.1980 heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Gelet op het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het voornoemde huwelijk te erkennen. Overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Op 09/12/2016 stuurde de DVZ een brief naar de stad Gent om ons de nodige gegevens hieromtrent mee te delen. Deze brief werd haar dd. 24/02/2017 betekend en op 23/03/2017 werden de volgende bewijsstukken via haar advocaat voorgelegd: :

- Huurovereenkomst appartement dd. 21.06.2016
- Brief huisarts zijnde dokter D.(...) M.(...) dd. 09/03/2017
- Medische attesten (periode 7.10.2016 t.e.m. 25.01.2017)
- Foto's verwondingen zonder digitale data
- Arbeidsovereenkomst dienstencheques bij werkgever F. bvba dd. 13.09.2016
- Getuigschrift cursus Maatschappelijke oriëntatie.
- Deelcertificaten Nederlands tweede taal + certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1

Er werden echter geen verdere documenten voorgelegd, zoals gevraagd in de desbetreffende brief waarin staat dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 19ter dd. 11.02.2014) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft.

Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen afgesloten. Bovendien heeft betrokkene via haar huisarts melding gemaakt van partnergeweld, zodat er niet kan toe worden besloten dat er momenteel een hechte gezinsband bestaat met haar echtgenoot. Wat de kinderen van de echtgenoot betreffen, die zijn volwassen en hebben niet of slechts tijdelijk samengewoond met betrokkene. Haar rol als stiefmoeder is dus niet in die mate dat ze mee heeft ingestaan voor de opvoeding ervan.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene een arbeidsovereenkomst voor zoals hierboven omschreven. Het hebben van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. We kunnen dus stellen dat dit geen bewijs van integratie is. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken haar tewerkstelling in België en haar eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus al dan niet opgebouwd onder valse voorwendselen.

Wat betreft de sociale – en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de deelcertificaten en het certificaat betreffende de lessen Nederlands tweede taal en het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt vervolgens nog een huurovereenkomst voor. Echter, het hebben van een huurovereenkomst behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. De verklaringen door dokter D.(...) M.(...) en betrokkene haar raadsman aangaande de sociale – en culturele integratie doen hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de gezondheidstoestand legt betrokkene verschillende documenten voor. Betrokkene legt een brief voor van haar huisarts zijnde dokter D.(...) M.(...) waarin deze verklaart dat betrokkene werd geslagen door haar "echtgenoot" na een ruzie over het feit dat mevrouw te weten is gekomen dat haar "echtgenoot" een minares had en niet wou ingaan op zijn voorstel om haar te tolereren en gewoon verder samen te leven in de wetenschap dat hij iemand anders had. Mevrouw zou foto's voorgelegd hebben die genomen werden op 31.08.2014. Echter, is het niet duidelijk dat de foto's die mevrouw aanbrengt in het kader van het socio-economisch onderzoek diezelfde foto's zijn dan die ze aan haar dokter heeft laten zien. Er dient opgemerkt te worden dat de foto's die in ons bezit zijn niet voorzien zijn van digitale data

waardoor we niet kunnen achterhalen wanneer deze foto's genomen werden en het niet duidelijk is welke persoon er op de foto's staat. Ook verklaart de dokter dat er geen aangifte werd gedaan bij de politie, uit schrik gezien de positie van betrokkene. Betrokkene haar "echtgenoot" zou het huis verkocht hebben waar betrokkene en hem samenwoonden waardoor betrokkene verplicht was om bij zijn moeder te wonen. Echter, uit de gegevens van het Rijksregister zijn er geen sporen aanwezig die bewijzen dat betrokkenen ooit elders gewoond hebben dan het adres van dhr. D.(...) zijn moeder. Betrokkene zou als meid behandeld geweest zijn. Dhr. D.(...) zou bij zijn minnares verbleven hebben en om de 14 dagen eens langsgesproken zijn bij betrokkene. (...) Echter, deze gegevens zijn verklaringen op eer. Deze verklaringen op eer werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van de betrokkene aan haar dokter, Waardoor deze verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs van een schrijnende situatie. Er blijkt evenmin uit de neergelegde stukken dat vervolging tegen de "echtgenoot" zou worden ingesteld. Daar dat moeten worden vastgesteld, er uit de voorgelegde stukken niet kan vanuit gegaan worden dat betrokkene het slachtoffer is van een schrijnende situatie.

Verder verklaart de dokter dat betrokkene borstkanker heeft gekregen waar ze een behandeling voor kreeg. Deze verklaring werd gestaafd door medische attest (periode 7.10.2016 t.e.m. 25.01.2017). Echter, van de actuele toestand zijn er geen documenten meer voorgelegd. Uit de medische attesten blijkt dat betrokkene tijdens haar behandeling aangaande de borstkanker een adjuvante hormonotherapie opgestart is voor een minimale periode van 5 jaar. Betrokkene heeft niet aangetoond dat ze deze behandeling niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst of ergens anders. Er werd ook geen aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15/12/80.

De overige verklaringen op eer kunnen niet in overweging genomen worden. Deze verklaringen op eer werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van de raadsman van betrokkene, de dokter van betrokkene en betrokkene zelf.

Er dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

De uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° en 4° zijn niet van toepassing, gezien het verblijfsrecht wordt ingetrokken op basis van artikel 42 quater, §1, 6° en niet op basis van 4°.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar Fkaart dient te worden gesupprimeerd.

"De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel in haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 42quater, §§1 en 4, en 44, §2, van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"11.1.1. De verwerende partij heeft een einde gesteld aan het recht van verblijf in toepassing van artikel 42 quater §1 van de wet van 15 december 1980 van verzoekende partij, omdat zij meent dat verzoekende partij onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen.

Artikel 42quater §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)"

Artikel 44 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

.2. In casu wordt niet betwist dat de huwelijksakte formeel in orde is. Het is niet zo dat nadien aan het licht zou zijn gekomen dat deze 'vervalst' is. Wel is het zo dat Stad Gent geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van 'de piano' erkenning. Aldus is het mogelijk dat Stad Gent er bijvoorbeeld een andere mening op nahoudt dan de verwerende partij.

Bij een aanvraag gezinshereniging heeft de verwerende partij nochtans tevens de mogelijkheid om het huwelijk te onderzoeken alvorens tot de erkenning van het huwelijk over te gaan.

Het is de verwerende partij dus hoogst onduidelijk waarom de verwerende partij nu plots van mening verandert.

Er is in casu immers geen sprake van een vonnis cf. artikel 27, §1 WIPR dat zich erga omnes uitstrekt. Het komt enkel de burgerlijke rechter toe om het huwelijk 'nietig' te verklaren. In casu werd geen vordering ingesteld door één van de partijen of het openbaar ministerie conform artikel 184 BW.

Zonder in casu te kunnen ingaan op de inhoud van de motieven van de verwerende partij - dit komt enkel de burgerlijke rechter toe - stelt de verzoekende partij vast dat de verwerende partij allesbehalve consequent is. Zij erkent eerst het huwelijk (zoniet kon zij er geen rechtsgevolgen aan koppelen) en trekt haar erkenning daarna éézijdig terug in.

Nochtans kunnen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State rechtshandelingen die rechten verlenen enkel worden ingetrokken/opgeheven indien het onregelmatige administratieve rechtshandelingen zijn én ze bovendien nog geen definitief karakter hebben verkregen. 1

11.1.3. In casu had de beslissing van de verwerende partij om het huwelijk te erkennen wel degelijk een definitief karakter verkregen.

Er is geen vordering tot nietigverklaring bij de rechtbank ingesteld.

Er valt aldus niet in te zien hoe de verwerende partij plots op deze beslissing kan terugkomen zonder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

In casu is er geen sprake van aangetoond bedrog - meer zelfs: de Raad kan zich niet uitspreken over de motieven die door de verwerende partij werden aangebracht, net zoals de verzoekende partij zich niet voor de Raad kan verdedigen tegen deze (burgerlijke) motieven. Er is geen vonnis erga omnes dat de verwerende partij toelaat om op haar eerdere beslissing tot erkenning terug te komen.

Aldus werd het beginsel van de materiële motiveringsverplichting reeds flagrant geschonden.

In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij geen inhoudelijke repliek op bovenstaande. Zij verwijst enkel naar een e-mail van 14 maart 2018 waarin de echtgenoot van de verzoekende partij zou hebben aangegeven dat het om een 'gearrangeerd huwelijk' ging.

Dit is al te makkelijk. Een simpele e-mail zou aldus volstaan om het verblijfsrecht van verzoekende partij in te trekken! Misschien moet de verwerende partij dit in grote letters op haar website zetten zodat elke Belgische echtgenoot wiens huwelijk met een buitenlandse onderdaan zich in woelig vaarwater bevindt geïnformeerd wordt over de meest makkelijke oplossing om zich van zijn of haar echtgenoot te ontdoen: "Zend een mailtje naar DVZ waarin je je beklag doet en je partner wordt uitgewezen!". Zoals trouwens tevens werd aangetoond, was de verzoekende partij onder meer het slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Dit verweer slaat aldus op niets en is een rechtsstaat onwaardig. Meent de verwerende partij nu werkelijk dat een dergelijke basis volstaat om iemand z'n verblijf af te nemen??

11.1.4. De verzoekende partij ontving voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing bovendien volgend schrijven van de verwerende partij:

Geachte

Artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 stelt:

'Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4" bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger

van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet'.

Nergens uit dit schrijven blijkt dat dit ook op het geval van de verzoekende partij zou van toepassing zijn. De verwerende partij beweert immers -zij het ten onrechte- toepassing te hebben gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 6° VW.

Bovenstaand schrijven heeft echter betrekking op artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° VW.

Als de verwerende partij meende toepassing te kunnen maken van artikel 42quater, §1, eerste lid, 6° VW -quod certe non- dan had zij een schrijven conform artikel 42quater, §1, derde lid VW moeten sturen!

Het voorafgaandelijk schrijven was dus niet correct! Bovendien valt in dat schrijven niet letterlijk te lezen dat de verwerende partij voornemens was een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij. Zij moest dat kennelijk maar raden...

De repliek in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien, in tegenstelling tot wat de repliek in de nota met opmerkingen stelt, leest de verzoekende partij in het schrijven van de verwerende partij helemaal geen verwijzing naar artikel 44 van de vreemdelingenwet.

Opnieuw schendt de bestreden beslissing manifest het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 42quater, §1, derde lid VW en artikel 42quater, §4 VW.

11.1.5. Ook in het kader van artikel 42quater, §1, derde lid VW dient de verwerende rekening te houden met de sociaal-economische situatie van de verzoekende partij, evenals haar gezondheidstoestand.

Verzoekende partij lijdt immers aan borstkanker en dient voorsnog hormonotherapie te volgen. Verzoekende partij heeft hier tal van documenten voorgelegd.

Omtrent de gezondheidstoestand van verzoekende partij stelt verwerende partij het volgende:

Verder verklaart de dokter dat betrokkene borstkanker heeft gekregen waar ze een behandeling voor kreeg. Deze verklaring werd geslaafd door medische attest (periode 7.10.2016 t.e.m. 25.01.2017). Echter, van de actuele toestand zijn er geen documenten meer voorgelegd. Uit de medische attesten blijkt dat betrokkene tijdens haar behandeling aangaande de borstkanker een adjuvante hormonotherapie opgestart te voor een minimale periode van 5 jaar. Betrokkene heeft niet aangetoond dat ze deze behandeling niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst of ergens anders. Er werd ook geen aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15/12/80.

Verwerende partij stelt te onrechte dat het aan verzoekende partij toekomt om een 9ter procedure op te starten. Immers, het komt aan verwerende partij toe om de gezondheidstoestand van verzoekende partij rigoureus te onderzoeken, - bij een aanvraag 9ter maar ook bij beëindiging van het verblijf!

Verzoekende partij heeft voor minstens 5 jaar hormonotherapie nodig, die krijgt zij thans in België. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij heeft onderzocht of zij deze behandeling zou kunnen voortzetten in haar land van herkomst. Nochtans raakt dit aan artikel 3 EVRM, dat van openbare orde is. Een rigoureus onderzoek dringt zich aldus op. Ten onrechte houdt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voor dat zij hier geen enkele (ambtshalve) onderzoeksplicht heeft.

Derhalve dreigt de verzoekende partij te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, wat een flagrante schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

11.1.6. Maar er is meer. Verzoekende partij heeft herhaaldelijk verklaard slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld. Zij legde hiervan niet alleen verschillende foto's van neer, maar ook doktersverslagen die haar verhaal volledig ondersteunen.

Hieromtrent slet verwerende partij het volgende:

Wat betreft de gezondheidstoestand legt betrokkene verschillende documenten voor, Betrokkene legt een brief voor van haar huisarts zijnde dokter O.(...) M.(...) waarin deze verklaart dat betrokkene werd geslagen door haar "echtgenoot" na een ruzie over het feit dat mevrouw te weten is gekomen dat haar "echtgenoot" een minnares had en niet wou ingaan op zijn voorstel om haar te tolereren en gewoon verder samen te leven in de wetenschap dat hij iemand anders had. Mevrouw zou foto's voorgelegd hebben die genomen werden op 31.08.2014. Echter, is het niet duidelijk dat de foto's die mevrouw aanbrengt in het kader van het socio-economisch onderzoek diezelfde foto's zijn dan die ze aan haar dokter heeft laten zien. Er dient opgemerkt te worden; dat de foto's die in ons bezit zijn niet voorzien zijn van digitale data waardoor we niet kunnen achterhalen wanneer deze foto's genomen werden en het niet duidelijk is welke

persoon er op de foto's staat. Ook verklaart de dokter dat er geen aangifte werd gedaan bij de politie, uit schrik gezien de positie van betrokkene, Betrokkene haar "echtgenoot" zou het huis verkocht hebben waar betrokkene en hem samenwoonden waardoor betrokkene verplicht was om bij zijn moeder te wonen. Echter, uit de gegevens van het Rijksregister zijn er geen sporen aanwezig die bewijzen dat betrokkenen ooit elders gewoond hebben dan het adres van dhr. D.(...) zijn moeder, Betrokkene zou als meid behandeld geweest zijn. Dhr. D.(...) zou bij zijn minnares verbleven hebben en om de 14 dagen eens langsgesproken zijn bij betrokkene, (...) Echter, deze gegevens zijn verklaringen op eer. Deze verklaringen op eer werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van de betrokkene aan haar dokter. Waardoor deze verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs van een schrijnende situatie. Er blijkt evenmin uit de neergelegde stukken dat vervolging tegen de "echtgenoot" zou worden ingesteld. Daar dat moeten worden vastgesteld, er uit de voorgelegde stukken niet kan vanuit gegaan worden dat betrokkene het slachtoffer is van een schrijnende situatie.

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Verzoekende partij heeft tal van bewijzen naar voor gebracht waaruit blijkt dat zij slachtoffer is van partnergeweld en in een schrijnende situatie leefde.

Verwerende partij is er zich goed van bewust dat intrafamiliaal geweld vaak niet wordt gerapporteerd - en al zeker niet bij mensen met een allochtone achtergrond. Verzoekende partij heeft de moed gevonden om hierover te vertellen aan haar arts. De arts heeft haar onderzocht en stelde haar verwondingen vast. Verwerende partij doet deze verklaringen ten onrechte af als 'loutere verklaringen die niet gestaafd kunnen worden met verifieerbare bewijsstukken'... Niet alleen is de behandelende arts niet zomaar een getuige, zij heeft verzoekende partij onderzocht en haar verwondingen en relaas vastgesteld in een objectief medisch rapport.

Uw Raad heeft in het verleden reeds meermaals gesteld dat – wat partnergeweld betreft - zelfs getuigenverklaringen voldoende kunnen zijn.

Verzoekende partij heeft aldus met foto's en medische verslagen bewezen dat zij slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld. Haar echtgenoot bedroog haar, toen zij hier achter kwam werd zij door hem afgeranseld. Zij werd mentaal en fysiek op de proef gesteld door haar ziekte (borstkanker) en is er nog steeds voor in behandeling.

Verwerende partij is bijzonder onredelijk te werk gegaan: zij erkent het huwelijk, laat gezinshereniging toe, maar komt op haar beslissing terug louter omwille van het feit dat stad Gent het huwelijk niet wenst te erkennen?! In haar nota met opmerkingen komt hier opnieuw geen repliek op. Het enige wat de verwerende partij doet, is verwijzen naar haar thans bestreden beslissing...

Verzoekende partij wijst er nogmaals op dat de beslissing van stad Gent absoluut niet bindend is voor verwerende partij. Er volgde zelfs geen rechtelijke beslissing...

Voor de erkenning van buitenlandse huwelijksaktes geldt het algemeen erkenningsregime van het Wetboek Internationaal Privaatrecht dat van toepassing is op de erkenning van alle buitenlandse authentieke aktes (artikel 27 Wetboek IPR).

Verwerende partij moet dus bijvoorbeeld bij een aanvraag gezinshereniging op basis van een buitenlands huwelijk zelf oordelen over de geldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte. Het feit dat het huwelijk (nog) niet werd ingeschreven in het rijksregister of overgeschreven in de registers van burgerlijke stand, kan geen argument zijn om de gezinshereniging te weigeren, laat staan om het achteraf in te trekken. Dat bevestigde Uw Raad in verschillende arresten (zie onderaan dit bericht: RvV arrest nr. 183.882 van 15 maart 2017 en RvV arrest nr. 172.982 van 9 augustus 2016).

11.1.7. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing zowel artikelen 42quater, §1 VW, 44 §2 VW, artikel 3 EVRM alsook de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt zowel de mogelijkheid om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, als de mogelijkheid uit artikel 44, §1, van de vreemdelingenwet om het verblijf van familieleden van burgers van de Unie in te trekken "wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt".

De Raad stipt aan dat de beslissing onmogelijk simultaan een beëindiging én een intrekking van het recht op verblijf kan inhouden.

De vermelding van artikel 42^{quater}, §1, 6°, van de vreemdelingenwet als juridische grondslag is kennelijk onjuist, aangezien deze bepaling betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van Unieburgers wier recht op verblijf op hun beurt werd ingetrokken. Aangezien de echtgenoot van verzoekster een Belgisch onderdaan is, kan diens recht op verblijf niet worden ingetrokken en kan voormelde wetsbepaling niet op verzoekster van toepassing zijn.

In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij trouwens te kennen dat de vermelding van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing een materiële misslag uitmaakt. De beslissing dient dus te worden gelezen als een beslissing tot intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 44, §1, van de vreemdelingenwet, zoals eveneens in de bestreden beslissing wordt vermeld.

De Raad merkt op dat de onjuiste vermelding van de toepasselijke wetsbepaling niet betekent dat de bestreden beslissing inhoudelijk niet correct zou zijn (cf. RvS 30 mei 2017, nr. 238.373). Verzoekster toont immers niet aan dat de overtollige vermelding van een aantal wetsbepalingen, die te dezen kennelijk niet van toepassing zijn, met name artikel 42^{quater}, §1, 6° en artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, de strekking van de bestreden beslissing heeft beïnvloed (cf. RvS 7 januari 2017, nr. 225.927).

3.4. De schending van artikel 42^{quater}, §§1 en 4, van de vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd aangezien deze bepaling geen uitstaans heeft met de inhoud van de bestreden beslissing.

3.5. Het *in casu* toepasselijke artikel 44 van de vreemdelingenwet, dat (ook) uitdrukkelijk als juridische grondslag wordt vermeld, bepaalt het volgende:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 februari 2014 een verblijfskaart aanvraag van een familielid van een burger van de Unie op grond van het in Algerije *d.d.* 28 februari 2011 aangegane huwelijk met haar Belgische partner. Verzoekster werd op 2 september 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

De echtgenoot van verzoekster werd op 25 juni 2015 van ambtswege afgevoerd. Op 30 november 2015 uitte de gemachtigde van de staatssecretaris in een schrijven zijn bezorgdheid over de situatie aan de cel ‘schijnrelaties’ van de dienst burgerzaken van de stad Gent en vroeg op de hoogte te worden gehouden van de beslissing betreffende het huwelijk.

Op 4 oktober 2016 maakte het parket van Gent het negatief advies over betreffende de registratie van het buitenlandse huwelijk aan de gemachtigde van de staatssecretaris en op 17 oktober 2016 berichtte de cel ‘schijnrelaties’ van de Stad Gent dat de erkenning van het huwelijk werd geweigerd.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde verzoekster op een niet nader te bepalen datum in kennis van een schrijven waarbij werd gevraagd allerhande nuttige documenten over te maken.

De raadsman van verzoekster maakte op 23 maart 2017 een reeks documenten over aan de gemachtigde van de staatssecretaris via de diensten van de stad Gent.

3.7. In de beslissing wordt overwogen dat “*verder onderzoek (...) intussen (heeft) uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd*”. Hierbij wordt het negatief advies van het parket van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 28 september 2015 geciteerd, waarbij werd vastgesteld dat het een schijnhuwelijk betreft dat enkel werd aangegaan om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat het verblijfsrecht bijgevolg

werd bekomen door valse informatie te verstrekken omdat de huwelijksakte van doorslaggevend belang was en dat het recht op verblijf om die reden wordt ingetrokken.

3.8. In haar enig middel stelt verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris destijds overging tot de zogeheten ‘*de plano*-erkenning’ van haar buitenlandse huwelijksakte, hetgeen volgens haar een definitief karakter heeft, waardoor hij niet meer op deze erkenning zou kunnen terugkomen. Verzoekster betreft hierbij in haar betoog het leerstuk van de intrekking van de administratieve rechtshandelingen.

3.9. De Raad merkt op dat geen enkele wetsbepaling voorschrijft dat een zogeheten ‘*de plano*-erkenning’ van een buitenlandse akte conform artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) een definitief karakter zou hebben. Er is de Raad evenmin een bepaling of beginsel bekend dat de overheid zou verbieden terug te komen op een eerdere ‘beslissing’ om het huwelijk te erkennen of dat dit enkel mogelijk zou zijn indien er een vonnis zou bestaan dat *erga omnes* zou gelden. Het gegeven dat er tot nog toe geen vordering werd ingesteld tot nietigverklaring van het huwelijk, zoals bedoeld in artikel 184 van het Burgerlijk Wetboek, heeft geen uitstaans met de ‘*de plano*-erkenning’ van een buitenlandse huwelijksakte.

Daargelaten de vraag of de ‘*de plano*-erkenning’ door een overheid van een buitenlandse huwelijksakte *an sich* als een rechtsverlenende administratieve rechtshandeling kan worden beschouwd waarop het leerstuk van de intrekking zou kunnen worden toegepast, dringt zich de vaststelling op dat een onrechtmatige administratieve rechtshandeling in elk geval te allen tijde op geldige wijze kan worden ingetrokken indien deze handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 28 augustus 2015, nr. 232.089; RvS 26 februari 2013, nr. 222.626).

In haar middel laat verzoekster de motieven ongemoeid die de gemachtigde van de staatssecretaris hebben doen besluiten dat het huwelijk van verzoekster als een schijnhuwelijk dient te worden beschouwd. Het aangaan van een huwelijk met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel maakt een vorm van bedrog uit die indruist tegen de openbare orde en zowel civielrechtelijk als strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek en artikel 79*bis* van de vreemdelingenwet). In weerwil van verzoeksters bewering in haar middel lijkt er dus wel degelijk sprake te zijn van bedrog. Bijgevolg dient de erkenning van de Algerijnse huwelijksakte *de facto* als onbestaande te worden beschouwd en kon de gemachtigde van de staatssecretaris, op grond van de informatie die naderhand werd verkregen via het parket van Gent, rechtsgeldig terugkomen op zijn eerdere ‘*de plano*-erkenning’. Het gegeven dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst op de informatie die werd verkregen via de partner van verzoekster om haar standpunt betreffende het frauduleus karakter van het huwelijk verder te bevestigen, heeft geen invloed op de motieven van de bestreden beslissing.

Terloops stipt de Raad aan dat uit niets blijkt dat verzoekster tegen de weigering tot erkenning van de buitenlandse akte door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent van oktober 2016 of tegen de weigering tot erkenning van het huwelijk die in de thans bestreden beslissing van 15 maart 2018 vervat zit, een beroep zou hebben ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, zoals voorzien in artikel 23 van het WIPR.

3.10. Op grond van de beschikbare gegevens kon de gemachtigde van de staatssecretaris op deugdelijke wijze vaststellen dat verzoekster haar verblijfsrecht had verkregen door valse informatie te verstrekken. Deze vaststelling laat de gemachtigde van de staatssecretaris toe toepassing te maken van artikel 44, §1, van de vreemdelingenwet en het recht op verblijf in te trekken.

3.11. Vervolgens beklagt verzoekster zich in haar middel over het feit dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een schrijven ontving waarin naar de verkeerde wettelijke bepaling werd verwezen. Zij stelt dat zij een schrijven ontving dat betrekking had op de uitzonderingsgevallen, zoals voorzien in artikel 42*quater*, §4, van de vreemdelingenwet, die zij weergeeft en waarvan zij poneert dat deze niet op haar van toepassing zijn. Daar staat volgens haar tegenover dat artikel 42*quater*, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet voorschrijft dat rekening dient te worden gehouden “*met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins werd benadeeld doordat de uitzonderingscategorieën uit artikel 42*quater*, §4, van de vreemdelingenwet werden opgenomen in een schrijven van de

gemachtigde van de staatssecretaris. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster, naast het schrijven betreffende de uitzonderingscategorieën uit artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, dat inderdaad niet op haar van toepassing is, eveneens een schrijven ontving waarin het volgende werd vermeld:

*“(…) In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.
(…)”*

Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat zij niet kon weten dat “de verwerende partij voornemens was een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij”, zoals zij in haar middel beweert.

3.13. De Raad stelt vast dat artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet inhoudelijk nagenoeg identiek is aan het hierboven weergegeven artikel 44, §2, van de vreemdelingenwet, waardoor verzoekster op deugdelijke wijze in kennis werd gesteld van de elementen waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening diende te houden bij het nemen van zijn beslissing tot intrekking van het recht op verblijf. Verzoekster heeft dus geen belang bij haar kritiek dat het schrijven geen verwijzing naar artikel 44 van de vreemdelingenwet bevat.

3.14. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de raadsman van verzoekster op 23 maart 2017 een huurovereenkomst, getuigschriften betreffende opleidingen, een arbeidsovereenkomst, medische attesten, een brief van de huisarts en foto's van verwondingen overmaakte.

3.15. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de neergelegde documenten het volgende gesteld:

“(…)”

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 19ter dd. 11.02.2014) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft.

Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen afgesloten. Bovendien heeft betrokkene via haar huisarts melding gemaakt van partnergeweld, zodat er niet kan toe worden besloten dat er momenteel een hechte gezinsband bestaat met haar echtgenoot. Wat de kinderen van de echtgenoot betreffen, die zijn volwassen en hebben niet of slechts tijdelijk samengewoond met betrokkene. Haar rol als stiefmoeder is dus niet in die mate dat ze mee heeft ingestaan voor de opvoeding ervan.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene een arbeidsovereenkomst voor zoals hierboven omschreven. Het hebben van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. We kunnen dus stellen dat dit geen bewijs van integratie is. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken haar tewerkstelling in België en haar eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus al dan niet opgebouwd onder valse voorwendselen.

Wat betreft de sociale – en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de deelcertificaten en het certificaat betreffende de lessen Nederlands tweede taal en het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt vervolgens nog een huurovereenkomst voor. Echter, het hebben van een

huurovereenkomst behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. De verklaringen door dokter D.(...) M.(...) en betrokkene haar raadsman aangaande de sociale – en culturele integratie doen hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de gezondheidstoestand legt betrokkene verschillende documenten voor. Betrokkene legt een brief voor van haar huisarts zijnde dokter D.(...) M.(...) waarin deze verklaart dat betrokkene werd geslagen door haar “echtgenoot” na een ruzie over het feit dat mevrouw te weten is gekomen dat haar “echtgenoot” een minares had en niet wou ingaan op zijn voorstel om haar te tolereren en gewoon verder samen te leven in de wetenschap dat hij iemand anders had. Mevrouw zou foto’s voorgelegd hebben die genomen werden op 31.08.2014. Echter, is het niet duidelijk dat de foto’s die mevrouw aanbrengt in het kader van het socio-economisch onderzoek diezelfde foto’s zijn dan die ze aan haar dokter heeft laten zien. Er dient opgemerkt te worden dat de foto’s die in ons bezit zijn niet voorzien zijn van digitale data waardoor we niet kunnen achterhalen wanneer deze foto’s genomen werden en het niet duidelijk is welke persoon er op de foto’s staat. Ook verklaart de dokter dat er geen aangifte werd gedaan bij de politie, uit schrik gezien de positie van betrokkene. Betrokkene haar “echtgenoot” zou het huis verkocht hebben waar betrokkene en hem samenwoonden waardoor betrokkene verplicht was om bij zijn moeder te wonen. Echter, uit de gegevens van het Rijksregister zijn er geen sporen aanwezig die bewijzen dat betrokkenen ooit elders gewoond hebben dan het adres van dhr. D.(...) zijn moeder. Betrokkene zou als meid behandeld geweest zijn. Dhr. D.(...) zou bij zijn minnares verbleven hebben en om de 14 dagen eens langsgesproken zijn bij betrokkene. (...) Echter, deze gegevens zijn verklaringen op eer. Deze verklaringen op eer werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van de betrokkene aan haar dokter, Waardoor deze verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs van een schrijnende situatie. Er blijkt evenmin uit de neergelegde stukken dat vervolging tegen de “echtgenoot” zou worden ingesteld. Daar dat moeten worden vastgesteld, er uit de voorgelegde stukken niet kan vanuit gegaan worden dat betrokkene het slachtoffer is van een schrijnende situatie.

Verder verklaart de dokter dat betrokkene borstkanker heeft gekregen waar ze een behandeling voor kreeg. Deze verklaring werd gestaafd door medische attest (periode 7.10.2016 t.e.m. 25.01.2017). Echter, van de actuele toestand zijn er geen documenten meer voorgelegd. Uit de medische attesten blijkt dat betrokkene tijdens haar behandeling aangaande de borstkanker een adjuvante hormonotherapie opgestart is voor een minimale periode van 5 jaar. Betrokkene heeft niet aangetoond dat ze deze behandeling niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst of ergens anders. Er werd ook geen aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15/12/80.

De overige verklaringen op eer kunnen niet in overweging genomen worden. Deze verklaringen op eer werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van de raadsman van betrokkene, de dokter van betrokkene en betrokkene zelf.

Er dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

(...)”

3.16. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met haar leeftijd, de duur van haar verblijf, haar integratiegraad, haar socio-economische integratie en haar bindingen met haar land van oorsprong, zoals voorgeschreven door artikel 44, §2, van de vreemdelingenwet.

3.17. In haar middel meent verzoekster dat onvoldoende onderzoek zou zijn verricht naar haar gezondheidstoestand omdat volgens haar zou moeten worden nagegaan of zij de adjuvante hormonotherapie kan verderzetten in haar land van herkomst.

3.18. Verzoekster gaat er in haar betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel is een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op te merken dat er geen actuele informatie bestaat over de medische toestand, dat er geen medische regularisatie-aanvraag werd ingediend en dat het finaal aan verzoekster toekomt om aan te tonen dat zij de adjuvante therapie niet elders zou kunnen verderzetten. De gezondheidstoestand van verzoekster heeft de gemachtigde van de staatssecretaris er wellicht toe gebracht om de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf niet vergezeld te laten gaan van een bevel om het grondgebied te verlaten, waaruit blijkt dat er wel degelijk rekening mee werd gehouden.

3.19. Met betrekking tot het *intra*-familiaal geweld waarvan verzoekster beweert slachtoffer te zijn geweest, merkt de Raad vooreerst op dat reeds werd vastgesteld dat de uitzonderingscategorieën uit artikel 42*quater*, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet niet op verzoekster van toepassing zijn, waardoor zij zich niet kan beroepen op de “*bijzonder schrijnende situaties*” ingevolge *intra*-familiaal geweld uit artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet om haar verblijfsrecht te behouden.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

*“(…) Betrokkene legt een brief voor van haar huisarts zijnde dokter D.(…) M.(…) waarin deze verklaart dat betrokkene werd geslagen door haar “echtgenoot” na een ruzie over het feit dat mevrouw te weten is gekomen dat haar “echtgenoot” een minares had en niet wou ingaan op zijn voorstel om haar te tolereren en gewoon verder samen te leven in de wetenschap dat hij iemand anders had. Mevrouw zou foto’s voorgelegd hebben die genomen werden op 31.08.2014. Echter, is het niet duidelijk dat de foto’s die mevrouw aanbrengt in het kader van het socio-economisch onderzoek diezelfde foto’s zijn dan die ze aan haar dokter heeft laten zien. Er dient opgemerkt te worden dat de foto’s die in ons bezit zijn niet voorzien zijn van digitale data waardoor we niet kunnen achterhalen wanneer deze foto’s genomen werden en het niet duidelijk is welke persoon er op de foto’s staat. Ook verklaart de dokter dat er geen aangifte werd gedaan bij de politie, uit schrik gezien de positie van betrokkene. Betrokkene haar “echtgenoot” zou het huis verkocht hebben waar betrokkene en hem samenwoonden waardoor betrokkene verplicht was om bij zijnmoeder te wonen. Echter, uit de gegevens van het Rijksregister zijn er geen sporen aanwezig die bewijzen dat betrokkenen ooit elders gewoond hebben dan het adres van dhr. D.(…) zijn moeder. Betrokkene zou als meid behandeld geweest zijn. Dhr. D.(…) zou bij zijn minnares verbleven hebben en om de 14 dagen eens langsgekomen zijn bij betrokkene. (...) Echter, deze gegevens zijn verklaringen op eer. Deze verklaringen op eer werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van de betrokkene aan haar dokter, Waardoor deze verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs van een schrijnende situatie. Er blijkt evenmin uit de neergelegde stukken dat vervolging tegen de “echtgenoot” zou worden ingesteld. Daar dat moeten worden vastgesteld, er uit de voorgelegde stukken niet kan vanuit gegaan worden dat betrokkene het slachtoffer is van een schrijnende situatie.
(...)”*

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in zijn overtollige motieven betreffende de “*bijzonder schrijnende situaties*” terecht vast dat de verklaringen van verzoekster over het geweld gedurende de eerste maanden van haar verblijf in België niet werden gestaafd met verifieerbare bewijsstukken, waardoor het slachtofferschap van verzoekster niet bewezen kan worden geacht. De Raad merkt op dat de kritiek van verzoekster op deze overtollige motieven, zelfs indien deze gegronnd zou zijn, geen reden kan vormen voor de nietigverklaring van het bestreden besluit. Verzoeksters kritiek doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat het huwelijk van verzoekster niet wordt erkend omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris *in fine* van zijn beslissing terecht opmerkt “*dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen*”.

3.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 42*quater*, §§1 en 4 en 44, §2, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN